

ikke hørte hjemme der. Thi har man ikke angrebet 27de September og citeret §§ 1, 2 og 3, medens 27de September i Virkeligheden stod med Palmer i Hænderne, hvad disse Bestemmelser angaaer, og saaledes gaaer det ogsaa her; skjøndt de almindelige Bestemmelser for mildes, saa ville de dog faae Udsende af at være for strenge. Den ærede Justitsminister har, siger jeg, netop foranlediget Angreb paa Loven ved at optage i Loven, hvad der egentlig ikke hørte hjemme i denne Lov. Jeg kan bemærke, at jeg i fremmede Aviser har seet Angreb paa denne Lov, hvori man sagde, at det var besynderligt, at man i vort frie Land dog ikke kunde komme saa langt, at man kunde sige, at Presseforfeelser blot skulde straffes efter de almindelige Lovgivningsregler, men at man nu vilde give slige haarde Bestemmelser for Pressen. Det var vistnok en meget ubetænksom Dyring; thi den, som skrev dette, maatte kunne vide, at vor ældre Lov var om hine Forhold lige saa streng som de her foreliggende Bestemmelser. Men det viser sig dog, at Presselovgivningen, som baade hjemme og i Udlandet benyttes, kan man gjerne sige, som det almindeligt gængse Beviis paa Nationens Udvikling, derved er udsat for en Mistyndning, som der ikke er nogen Grund til at udsætte den for, da de ikke høre hjemme i den. Disse Bestemmelser forvanskes desuden i deres Væsen, ved at optages paa et enkelt Sted, medens de høre hjemme i den almindelige Lovgivning. Jeg skal, for ikke at trætte Forsamlingen hermed, standse, idet jeg blot vil tilføie, at jeg mener, der var endnu en almindelig Bestemmelse, som her burde optages og som findes i den svenske Presselovgivning; nemlig at man burde være berettiget til af alle offentlige Myn- digheder, imod en Betaling for Afskriften, at forlange Udskrifter af deres Protokoller, saafremt disse ikke angaae saadanne hemmelige Forhold, hvori de absolut ville indvirke skadeligt paa Statens Forhold, f. Ex. paa de diplomatiske eller andre lignende Forhold, og jeg skal her fremhæve en slaaende Forskjel, der er mellem os og Sverrig, som forøvrigt ikke har en saa fri Forfatning som vi; at f. Ex. alle Sverrigs Domstoles Kendelser og Præmisser ligge aldeles aabne for Enhver, som imod Be-

taling vil forlange Udskrift deraf, hvormod, som bekjendt, Hviestrets Præmisser hos os ere en aldeles tilsluttet Hemmelighed.

Mourad: Jeg troer, at det vil være indlysende af den ærede sidste Talers Foredrag, at der dog ikke er saa stor en Meningsforskjel om denne Sag, som det kunde synes at være Tilfældet, ligesom ogsaa, at selv de, der synes at staae skarpest over for hinanden, dog i Grunden, som fornuftige Mænd, i alt Væsentligt ere enige med Hensyn til denne Lov. Jeg troer ikke, der er Nogen, som vil sige nei, naar der spørges, om man ikke vil have den straffet, som raader til „Opstand mod Kongen“ eller „til voldeligt Angreb paa Rigsdagens Sikkerhed og Frihed“; om man ikke vil have det straffet, at man „raader til at handle mod den i Rigets Grundlov bestemte Forfatning“; om nogen fornuftig Mand ikke vil have det straffet, at En „tillægger Kongen uretfærdige eller skammelige Handlinger“; om der er nogen fornuftig Mand, som ikke vil, at den skal straffes, som i et trykt Skrift „fremfører Beskyldninger mod en Anden af den Art, at den Angrebne derved fremstilles som uværdig til sine Medborgeres Afgjælse.“ Jeg troer, at Alle ville være enige heri (Grundtvig: Nei!); jeg troer, at de Allerfleste ville være enige heri, og, naar der er Nogen, som i den Henseende svarer nei, saa troer jeg, at den, som benægter dette, staaer paa en Yderside, som ikke er rigtig (Ja! Ja!). Jeg anseer det for urigtigt, naar man tillægger Pressen en saadan Magt og Betydning, at, hvad der i og for sig er uskyldigt, det skulde blive vanhelligt derved, at det blev udtalt gennem Pressen; men jeg anseer det paa den anden Side for en lige saa stor Censuridighed, naar man fremfører den Mening, at, hvad der i og for sig er brødefuldt og strafværdigt og efter Lovgivningens almindelige Regler undergivet Straf, at det bliver helligt og uskyldigt derved, at det fremføres gennem Pressen (Hør ham!). Altsaa jeg troer, mine Herrer! at der om Sagen i sin Heelhed ingen væsentlig Meningsforskjel finder Sted, og at der, uagtet al den Skarphed og al den Hestighed, som man under disse Debatter har været Vidne til, dog er stor Enighed mellem Thingets Medlemmer om denne